

Sygn. akt VIII C 40/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Górniak

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę 19.424,16 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 19.424,16 zł (dziewiętnaście tysięcy czterysta dwadzieścia cztery złote i szesnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2017 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.100 zł (pięć tysięcy sto złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje zwrócić pozwanemu ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 342,79 zł (trzysta czterdzieści dwa złote i siedemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem niewykorzystanej części zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt VIII C 40/21

UZASADNIENIE

W dniu 31 grudnia 2020 roku powód (...) Sp. z o.o. w Ł. wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zasądzenie kwoty 19.424,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wyjaśnił, że w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 18 czerwca 2017 roku doszło do uszkodzenia samochodu marki B. (...) o nr rej. (...), którego użytkownikiem był A. S.. W związku ze szkodą poszkodowany wynajął od powoda pojazd zastępczy za kwotę 168 zł netto za dobę, mającą rynkowy charakter. Zawarta umowa nie przewidywała po stronie najemcy jakichkolwiek dodatkowych opłat oraz kosztów, brak było limitu km, czy też udziału własnego. Szkada była likwidowana z umowy ubezpieczenia OC sprawcy wypadku zawartej z pozwanym towarzystwem. W toku zainicjowanego postępowania likwidacyjnego pozwany zakwalifikował szkodę jako całkowitą. Najem pojazdu miał miejsce w okresie 19 czerwca – 21 września 2017 roku. Z tytułu kosztów wynajmu powód wystawił fakturę na kwotę 19.424,16 zł, której pozwany w całości nie opłacił. Na okoliczność długości okresu najmu powód wskazał, że przy szkodzie całkowitej poszkodowany jest uprawniony wynajmować auto zastępcze do czasu zakupu nowego samochodu, co musi być poprzedzone wypłatą świadczenia przez ubezpieczyciela. Na koniec podniósł, że nabył przedmiotową wierzycielność w drodze umowy cesji. **(pozew k. 5-9)**

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. Pozwany zakwestionował swoją odpowiedzialność za koszty najmu pojazdu zastępczego, wskazując, że poszkodowany wskutek przedmiotowego zdarzenia z dnia 18 czerwca 2017 roku odniósł obrażenia uniemożliwiające mu korzystanie z pojazdu zastępczego jako kierowca. Zakwestionował również wysokość odszkodowania za najem pojazdu zastępczego. Zdaniem pozwanego uszkodzony pojazd był pojazdem wiekowym znajdującym się w złym stanie, którego wartość przed szkodą wynosiła 4.800 zł, wobec czego najem pojazdu luksusowego w stawce znacznie przekraczającej stawki najmu dla pojazdów o podobnej klasie i wyposażeniu za pojazd uszkodzony leży poza granicami odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego i nie zasługuje na ochronę. Nadto pozwany nie uznał okresu najmu pojazdu. Pełnomocnik wskazał, że pozwany dopiero w dniu 25 sierpnia 2017 roku powziął wiadomość o przedmiotowej szkodzie i wdrożył postępowanie likwidacyjne. Podkreślił także że odszkodowanie wypłacono dnia 13 września 2017 roku wobec czego najem po tej dacie jest bezzasadny. **(odpowiedź na pozew k. 32-35)**

Odnosząc się do powyższego, powód podniósł, że wbrew twierdzeniom pozwanego, poszkodowany zgłosił szkodę telefonicznie za pośrednictwem infolinii w dniu 20 czerwca 2017 roku, zaś przedstawiciel pozwanego poinformował poszkodowanego, że zarejestrowanie szkody jest niemożliwe bowiem polisa sprawy nie jest widoczna w systemie. Następnie poszkodowany wystąpił do K. w Ł. o potwierdzenie zdarzenia i podmiotu odpowiedzialnego, jednakże w Centralnej Ewidencji Pojazdów nie została zawarta informacja, że sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie OC w pozwanym Towarzystwie. Wobec powyższego poszkodowany zgłosił szkodę do swojego ubezpieczyciela, który prowadził postępowanie likwidacyjne. Następnie, w związku z wystąpieniem do (...) o pokrycie roszczeń z tytułu szkody, (...) potwierdził, że sprawca zdarzenia miał zawartą umowę ubezpieczenia OC w pozwanym towarzystwie w dacie szkody. Wobec powyższych okoliczności nie sposób przypisać poszkodowanemu działania w złoce, zaś zaniechania obciążające pozwanego jako ubezpieczyciela sprawy szkody wpłynęły na dalszy tok postępowania likwidacyjnego. Zdaniem powoda okres najmu pojazdu zastępczego nie wykraczał poza normalny związek przyczynowo–skutkowy pomiędzy szkodą a jej skutkami. Pełnomocnik pozwanego wskazał, że wysokość stawki najmu pojazdu zastępczego wynosiła 240 zł netto, jednakże z uwagi na czasokres najmu poszkodowanemu udzielono rabatu do wysokości 168 zł netto, zaś stawka ta dla pojazdów z segmentu D ma charakter rynkowy. **(pismo k. 44-47)**

Pełnomocnik powoda podkreślił, że zakres urazów doznanych przez poszkodowanego w przedmiotowym wypadku nie wyłączał poszkodowanemu możliwości korzystania z pojazdu

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. **(protokół rozprawy k. 73-77, k. 100)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 czerwca 2017 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki B. o nr rej. (...), którego współwłaścicielem był A. S.. W wyniku przedmiotowego wypadku uszkodzony pojazd nie nadawał się do dalszej jazdy. Na miejsce zdarzenia została wezwana Policja.

Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela. **(zeznania świadka A. S. – 00:04:47-00:30:15 elektroniczny protokół rozprawy z dnia 19 stycznia 2022 roku k. 73-77, notatka K. k. 49, w aktach szkody :oświadczenie poszkodowanego okoliczności bezsporne)**

Poszkodowany w dniu 19 czerwca 2017 roku zgłosił telefonicznie za pośrednictwem infolinii szkodę pozwanemu, jednakże przedstawiciel pozwanego towarzystwa poinformował go, że nie mają zarejestrowanego wskazanego nr polisy sprawy w systemie. Poszkodowany zasygnalizował, potrzebę najmu pojazdu zastępczego, jednakże z uwagi na brak zarejestrowanej polisy sprawy oferta najmu nie została poszkodowanemu przedstawiona. **(zeznania świadka A. S. – 00:04:47-00:30:15 elektroniczny protokół rozprawy z dnia 19 stycznia 2022 roku k. 73-77, protokół zgłoszenia szkody k. 48, okoliczności bezsporne)**

W dniu 19 czerwca 2017 roku A. S. podpisał z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki S. (...). Stawka dzienna najmu wyniosła 240 zł netto (bez rabatu). Umowa nie przewidywała limitu km, udziału własnego w szkodzie, kaucji, a podstawienie i odbiór auta nie łączył się z żadnymi dodatkowymi opłatami.

Poszkodowany samodzielnie wybrał firmę, z której wynajął auto zastępcze. Kierował się tym, aby auto mógł prowadzić członek rodziny, żeby nie było limitu km i brak udziału własnego w szkodzie, brak kaucji. Wszystkie te warunki oferta powoda spełniała.

Tego samego dnia powód zawarł z A. S. umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna w postaci prawa do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku z likwidacją szkody z dnia 18 czerwca 2017 roku na pojeździe B. (...). Przedmiotową wierzytelność cedent przelał na rzecz powoda. **(zeznania świadka A. S. – 00:04:47-00:30:15 elektroniczny protokół rozprawy z dnia 19 stycznia 2022 roku k. 73-77, umowa cesji k. 14, umowa najmu k. 11-12, okoliczności bezsporne)**

Poszkodowany w dniu 22 czerwca 2017 roku wystąpił do K. w Ł. o potwierdzeniu zdarzenia i podmiotu odpowiedzialnego za powstałą szkodę. Z uzyskanej w dniu 13 lipca 2017 roku informacji wynikało, że sprawca zdarzenia okazał polisę potwierdzającą w jego dacie nie był ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego, jednakże w Centralnej Ewidencji Pojazdów nie została zawarta taka in auto sprawcy szkody nie jest ubezpieczone w I. nie mają takiego numeru ubezpieczenia zarejestrowanego.

Wobec powyższego poszkodowany w dniu zgłosił szkodę swojemu ubezpieczycielowi- (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., który wdrożył postępowanie likwidacyjne. Po dokonaniu oględzin rzeczoznawca (...) S.A. ustalił, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu przekracza jego wartość, wobec czego zakwalifikował szkodę jako całkowitą i decyzją z dnia 20 lipca 2022 roku przyznał poszkodowanemu kwotę 6056 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe.

Następnie w dniu 26 lipca 2022 roku (...) S.A. przesłało do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego sporządzony kosztorys i wystąpiło o pokrycie roszczeń z tytułu Przedmiotowej szkody. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny nie przyjął odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie, bowiem ustalił jednoznacznie, że sprawca szkody w dacie zdarzenia miał zawartą umowę ubezpieczenia w zakresie OC z pozwanym towarzystwem. Na skutek dokonanych ustaleń dokumentacja szkodowa w dniu 25 sierpnia 2017 roku została przekazana pozwanemu, który nie uznając wyceny dokonanej przez (...) S.A. dokonał ponownych oględzin pojazdu z udziałem swojego przedstawiciela i sporządził własny kosztorys. Pozwany, jak wcześniej ubezpieczyciel poszkodowanego, zakwalifikował szkodę jako całkowitą. Decyzją z dnia 13 września 2017 roku pozwany przyznał poszkodowanemu kwotę 3.200 zł tytułem odszkodowania. Na skutek wniesionego przez poszkodowanego odwołania poszkodowany w dniu 19 września 2017 roku podtrzymał swoje stanowisko. **(zeznania świadka A. S. – 00:04:47-00:30:15 elektroniczny protokół rozprawy z dnia 19 stycznia 2022 roku k. 73-77, notatka informacyjna K. k.49, pismo K. k. 50, pismo (...) k. 61, z akt szkody: zgłoszenie szkody, kalkulacja naprawy, wycena wartości pojazdu, decyzje, karta przekazania szkody do (...), korespondencja email, protokół oględzin pojazdu; okoliczności bezsporne)**

A. S. użytkował wynajęty samochód w taki sam sposób, jak pojazd uszkodzony. Zarówno uszkodzonego auta oraz pojazdu zastępczego używał do dojazdów do pracy, pomocy mamie, dojazdów do babci wymagającej opieki, a mieszkającej 100 km od Ł., dojazdów do placówek medycznych oraz na zabiegi rehabilitacyjne. Przez pierwsze 2-3 tygodnie wskutek uszkodzenia barku jakiego doznał A. S. w przedmiotowym wypadku, najmowanym pojazdem kierował ojciec poszkodowanego, zaś poszkodowany był pasażerem, gdy ręka odzyskała sprawność poszkodowany kierował pojazdem zastępczym samodzielnie. W dacie zdarzenia poszkodowany nie dysponował żadnym innym pojazdem, z którego mógłby korzystać. Najem pojazdu zastępczego zakończył się po wypłacie poszkodowanemu odszkodowania. **(zeznania świadka A. S. – 00:04:47-00:30:15 elektroniczny protokół rozprawy z dnia 19 stycznia 2022 roku k. 73-77, umowa najmu k. w aktach szkody:)**

W dniu 2 października 2017 roku powód wystawił na poszkodowanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 19.424,16 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 94 dni za stawkę uwzględniającą 30% rabatu w wysokości 168 zł netto za dobę.

W wezwaniu do zapłaty z dnia 17 października 2017 roku, powód określił zobowiązanie pozwanego na kwotę 19.424,16 zł.

Decyzją z dnia 31 października 2017 roku pozwany odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. **(faktura k. 10, z akt szkody: decyzja, wezwanie do zapłaty k. 13)**

W segmentacji stosowanej przez wypożyczalnię pojazd uszkodzony B. (...) oraz wynajęty S. (...) należą do segmentu D.

Niezależna dobową stawka za wynajem pojazdu zastępczego w formie bezgotówkowej w roku 2017 na rynku (...) wynosiła dla segmentu D od 178,86 zł netto do 330 zł netto.

Stawka wynajmu uwzględniona w fakturze powoda (168 zł netto/doba) plasowała się poniżej stawek obserwowanych na rynku lokalnym stosowanych w rozliczeniach najmu pojazdów zastępczych z segmentu D. **(opinia biegłego sądowego k. 80-90)**

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadka oraz opinię biegłego sądowego K. K.. Oceniając opinię biegłego sądowego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Opinia biegłego w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Jednocześnie opinia ta została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. Wydana przez biegłego opinia nie była kwestionowana przez strony procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach

odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 18 czerwca 2017 roku, w wyniku którego należący do A. S. samochód marki B. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu była zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego, jak i stawka dobową za najem oraz czasokres najmu.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów

z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale

z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że

w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania

z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności przypomnienia wymaga, że skala uszkodzeń samochodu S. eliminowała go z ruchu drogowego. Jednocześnie poszkodowana - na co wskazują złożone przez

nią zeznania - nie dysponowała w dacie zdarzenia innym pojazdem, który mogłaby użytkować. W sprawie niesporne było, że pozwany przedstawił poszkodowanej propozycję zorganizowania auta zastępczego, która jednak była bardzo ogólnikowa. W istocie, co wynika wprost z dokumentu zatytułowanego „zasady wynajmu pojazdu zastępczego”, ograniczała się ona wyłącznie do oznaczenia uzasadnionego czasu najmu przy szkodzie całkowitej i stawek stosowanych przez wypożyczalnie współpracujące z pozwanym. Pozwany nie określił natomiast zasad, na jakich najem by się odbywał. Co istotne, przedstawiony cennik nie poddaje się weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny, rynkowy charakter. Poszkodowana nie otrzymała więc żadnej precyzyjnej informacji na temat najmu pojazdu zastępczego, skoro w oparciu o przesłany jej dokument nie była w stanie poczynić żadnych konkretnych ustaleń w w/w zakresie. W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowaną o oferowanych przez niego warunkach najmu, w tym taki, który umożliwiłby jej porównanie oferty z warunkami powoda. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że propozycja ta mogła być dla poszkodowanej atrakcyjna. Niezależnie od powyższych rozważań przypomnienia wymaga, że

w trakcie rozmowy telefonicznej z pracownikiem ubezpieczyciela J. K. wyraziła zainteresowanie organizacją na jej rzecz auta zastępczego. Przedstawiona poszkodowanej oferta – co wprost wynika z jej zeznań – była jednak mocno lakoniczna, a pracownik pozwanego wymagał, aby poszkodowana wyraziła zgodę na najem pojazdu bez zapoznania się z jego zasadami, na co –

z oczywistych względów – nie wyraziła ona zgody. Uwypuklenia wymaga również, że w aktach szkody brak jest jakiegokolwiek dokumentu, który potwierdzałby datę, w której pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę, dlatego też Sąd uznał, że miało to miejsce dopiero w dniu 19 lipca 2017 roku,

w którym przekazał on świadczenie do wypłaty. W istocie zatem aż do tej daty poszkodowana nie była w stanie ustalić, czy wynajmując pojazd od podmiotu współpracującym z pozwanym będzie musiała taki wynajem sfinansować, czy też nie. Innymi słowy pozwany proponował poszkodowanej pojazd zastępczy nie dając jakichkolwiek gwarancji odnośnie tego, że najem ten będzie bezpłatny. Nie sposób więc uznać, że w takich okolicznościach poszkodowana winna zrezygnować z oferty powoda i przystać na propozycję pozwanego. Działanie takie byłoby pozbawione jakiejkolwiek racjonalności. Pozwany nie udowodnił także, aby stawki umowne nie miały rynkowego charakteru. Wręcz przeciwnie, z wnioskowanego przez pozwanego dowodu w postaci opinii biegłego sądowego jednoznacznie wynika, że rynkowe stawki dobowe za wynajem auta segmentu B

w 2017 roku na rynku (...) kształtowały się na poziomie od około 121,95 zł netto do około 200 zł netto, co sytuuje stawkę powoda (130 zł netto) nie tylko poniżej średniej (160,97 zł netto), ale wręcz w dolnych rejonach wyliczenia biegłego. Twierdzenie, jakoby stawka powoda była zawyżona i miała nierynkowy charakter jest zatem całkowicie chybiony. Co więcej opinia biegłego pozwala wysnuć wniosek, że to stawka pozwanego miała całkowicie nierynkowy charakter i była znacznie zaniżona.

Powyższe prowadzi do jednoznacznego wniosku, że poszkodowana nie tylko była uprawniona do wynajęcia pojazdu za stawkę obowiązującą u powoda, ale też przez cały okres najmu. Jak wskazał SN w uchwale z dnia 22 listopada 2013 roku (III CZP 76/13, OSNC 2014/9/85), w przypadku szkody całkowitej „odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego”. W ocenie Sądu nie sposób podzielić przy tym stanowiska, że poszkodowany winien rozpocząć naprawę uszkodzonego pojazdu, czy też nabyć nowy samochód przed otrzymaniem od ubezpieczyciela informacji

o przyjęciu odpowiedzialności za szkody, czy też wypłatą świadczenia. Powyższe wymagałoby bowiem zaangażowania przez poszkodowanego własnych środków pieniężnych bez gwarancji, że wydatek taki zostanie w przyszłości zrefundowany w całości przez ubezpieczyciela. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku

z dnia 24 marca 2017 roku (XII Ga 811/16, L.), „zasadniczo uprawnienie do korzystania z pojazdu zastępczego przysługuje poszkodowanemu od pierwszego dnia wystąpienia szkody i trwa do czasu zakończenia naprawy lub wypłaty odszkodowania. Podkreślić należy, że do momentu podjęcia przez ubezpieczyciela decyzji o sposobie likwidacji szkody i wypłaty odszkodowania, poszkodowany nie ma obowiązku podejmowania kategoriycznych decyzji co do losów uszkodzonego pojazdu jak i „kredytowania” z własnych środków pieniężnych kosztów ewentualnej naprawy, czy też zakupu nowego samochodu” (tak również SO

w Ł. w wyroku z dnia 24 marca 2017 roku, XIII Ga 980/16, L.).

W sprawie niesporne zaś było, że pozwany poinformował o wypłacie właściwego odszkodowania dopiero pismem z k. 53, sporządzonym w okolicy dnia 19 lipca 2017 roku. Godzi się przypomnieć, że w pierwszym wyliczeniu z dnia 6 lipca 2017 roku (k. 50) pozwany podkreślił, że ustalona kwota świadczenia zostanie wypłacona po ustaleniu odpowiedzialności, tożsamy zapis widnieje na piśmie

z dnia 11 lipca 2017 roku. Jednocześnie z notatki służbowej z tego samego dnia wynika, że pracownik pozwanego przesłał poszkodowanej poprawione wyliczenie szkody. Skoro więc sam pozwany przyjmował za zasadne w uznanym okresie najmu 7 dni organizacyjnych, to najem pojazdu do dnia 20 lipca 2017 roku uznać należy za usprawiedliwiony, albowiem 7 dni liczone począwszy od dnia 19 lipca 2017 roku upływało w dniu 26 lipca 2017 roku. Wreszcie wskazać należy, że poszkodowany może zwyczajnie nie dysponować środkami pieniężnymi, które umożliwiłyby mu rozpoczęcie naprawy, czy też zakup innego pojazdu. Co oczywiste, do momentu otrzymania decyzji o przyznaniu odszkodowania osoba poszkodowana nie dysponuje wiedzą na temat należnego jej świadczenia, a sam kosztorys naprawy sporządzony przez ubezpieczyciela nie oznacza jeszcze, że oznaczona w jego treści kwota zostanie wypłacona. W innym przypadku ubezpieczyciele wypłacaliby świadczenia z dniem sporządzenia takiego kosztorysu, co jednak nie ma miejsca. W konsekwencji poszkodowany nie jest stanie zaplanować ewentualnych wydatków mających na celu usunięcie skutków zdarzenia szkodowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.509,20 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 września 2017 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c.

w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.400 zł obejmującą: opłatę sądową od pozwu 200 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej 900 zł oraz zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego 300 zł.

Ponadto, na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy

o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 167,18 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.